

Wie waagt die wint

Charlotte de Monchy bij Boekeryj:

Zes maanden zonder

Enkeltje Ierland

Eens gegeven

Nee heb je

Tegen beter weten in

Beter laat dan nooit

Wie waagt die wint

Charlotte de Monchy

Wie waagt die wint

Lizzy verlangt naar een sprankelender leven,
tot een onverwachte erfenis alles verandert

ISBN 978-90-225-9247-2
ISBN 978-94-023-1665-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6468-6 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © AdobeStock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2022 Charlotte de Monchy en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Ah nee!’ Het was al zeven uur en ze had om zeven uur afgesproken. ‘Tot morgen, Celeste!’ Lizzy wachtte niet op antwoord, trok de loodzware groene deur van het pand aan de Prinsengracht achter zich dicht en rende het natuurstenen trappetje af, de straat op. Daar stond ze stil. Waar had ze haar fiets ook alweer gelaten? Ergens aan de overkant bij de gracht herkende ze haar oranje fietskrat. Met een ruk trok ze het kettingslot tussen de spaken vandaan en even later racete ze door de smalle Amsterdamse straten in de richting van de Nieuwmarkt.

Hoe dichterbij ze de plaats van bestemming naderde, hoe meer bochten ze moest maken om toeristen te ontwijken. Het werd voorjaar. De jaargetijden in Amsterdam kon je eerder afleiden aan het aantal toeristen dan aan het groen of aan het weer. Agressief bellend hield ze de vaart erin. De meeste buitenlanders die hier liepen, kwamen stoned uit een van de vele coffeeshops of waren nog onder de indruk van de schaars geklede vrouwen achter de ramen in de straatjes rondom het plein.

Buiten adem liep Lizzy de Thaise snackbar binnen en zocht de halflange zwarte krullen van Mathilde. Die zat achterin en stak ontspannen haar hand op. Lizzy mimede ‘sorry’ terwijl

ze zich langs de rij mensen heen wurmde die stonden te wachten op een plek. Bij de smalle tafel aangekomen boog ze zich eroverheen om haar beste vriendin een kus te geven.

‘Sorry dat ik laat ben. Ik was bij Celeste.’ Ze plofte neer op de gammele stoel en wurmde zich uit haar strakke spijkerjasje. ‘Ik heb gewacht tot de thuiszorg er was om haar klaar te maken voor de nacht. Ik kan haar altijd zo moeilijk achterlaten in dat enorme huis als er niemand bij haar is. Leuke trui.’ Ze keek naar Mathildes zwarte trui; er stond een felrode mond op met een uitgestoken tong van glimmende pailletten.

Mathilde stak haar hand op naar de kleine Thaise vrouw achter de counter. ‘Dat is een reactie op al die nette pakjes die ik naar mijn werk aan moet. Ik heb hem tijdens mijn lunchpauze gekocht vanmiddag om mezelf eraan te herinneren dat ik niet saai ben.’ Ze glimlachte vriendelijk naar de Thaise serveerster, die bij hun tafeltje was komen staan. Aangezien ze hier al jaren kwamen en beiden de kaart uit hun hoofd kenden (en toch altijd nummer 58 namen), bestelden ze meteen.

Lizzy sloeg geen acht op de jongen die naast haar zat aan het vierpersoonstafeltje. Het was in dit eettentje heel normaal dat er mensen bij je aanschoven, omdat het er krap was en populair. Toen ze haar stoel aanschoof rook ze een vleugje aftershave.

‘Zo, nou, vertel, hoe is het?’ Mathilde nam een slok uit haar flesje Singha-bier.

‘Fantastisch.’ Lizzy keek haar vriendin aan. ‘Nou ja...’

‘Zeg het.’

‘Ik wil niet klagen.’

‘Liz, natuurlijk wil je klagen. Dat is toch de bedoeling van dit soort etentjes? Jij klaagt, ik geef advies en daarna mopper ik en dan monter jij mij weer op en dan gaan we allebei met een saamhorig gevoel naar huis.’

Lizzy sloeg met haar platte hand op tafel. ‘Oké, hou je vast, mijn werk is niet leuk, ik woon nog steeds in een smerig studentikoos appartement –’

‘Met mij!’ Mathilde wees met twee handen op zichzelf. ‘Dat maakt alles meteen weer goed. En we wonen midden in het centrum!’

‘Het was mijn beurt.’ Lizzy stopte haar sluike bruine haar achter haar oor.

‘Sorry, ga door.’

‘Ik kom maar geen leuke man tegen...’

Mathilde bekeek haar aandachtig. ‘Je bedoelt dat je in geen maanden seks hebt gehad?’ De jongen naast haar keek in hun richting. Mathilde trok haar wenkbrauwen op en draaide zich naar hem toe. ‘Zo, je hoort het woord “seks” en meteen is je aandacht getrokken, niet?’

Lizzy maakte van de gelegenheid gebruik en keek opzij. Ze had er direct spijt van, want ze wist dat ze vanaf dat moment al haar woorden zou afwegen. Toen hij zijn gezicht naar haar toe draaide en hun ogen elkaar ontmoetten, keek ze weg. Zijn groene ogen bleven op haar netvlies plakken terwijl ze naar het flesje sojasaus op tafel staaarde.

‘Ik wilde eigenlijk gewoon nog een biertje bestellen. Ik had niet door dat jullie het over seks hadden, maar nu ik dat weet haak ik graag aan.’

Ze hoorde hem lachen. Mathilde schoot ook in de lach en bestelde een biertje voor hem. Daarna boog ze zich weer naar Lizzy en ging ongestoord verder: ‘Je bedoelt dat alles gematigd is? Ik ken het gevoel. Ik dacht dat als ik eenmaal zou gaan werken, alles op rolletjes zou lopen en dat ik gelukkig zou zijn. Nu heb ik het gevoel dat deze rolletjes doorgaan totdat ik tachtig ben, begrijp je?’

Lizzy knikte bijna onzichtbaar, haar blik nog steeds op het flesje sojasaus gericht.

Mathilde zette de hals van haar bierflesje tegen haar lippen en nam een paar slokken. ‘Ik doe doordeweeks bijna niets meer, omdat ik vroeg op moet. Vervolgens verheug ik me op het weekend, maar als het zover is moet ik stofzuigen of andere akelige klusjes doen, omdat ik daar doordeweeks geen tijd meer voor heb. En als ik eens tot zes uur ’s ochtends op de dansvloer sta, voel ik me zondagmorgen schuldig omdat ik niets meer aan mijn “vrije” zondag heb.’

‘Jeetje, Til, dat klinkt bijna zwaarmoedig, ik dacht dat ik degene was die in een sleur zat...’

‘Maarrrr,’ Mathilde stak haar vinger in de lucht, ‘wat ik er nog aan toe moet voegen: het is ook wel fijn dat er een reden is om je bed uit te komen en dat je extra geniet van de vrije tijd die je hebt. En dat je niet alleen maar de vijfeuro-bh van de Hema kunt betalen.’

Er werden twee dampende borden met rijst voor hun neus gezet en een schaal met kip, groenten en cashewnoten in oestersaus. Lizzy ging met haar neus boven het eten hangen en snoof de geur op. Gelukzalig keek ze naar Mathilde, die ongestoord doorpraatte: ‘Ik draag, voor het geval je nieuwsgierig bent geworden, nog steeds die vijfeuro-bh, maar het feit dat het niet meer hoeft, omdat er genoeg geld op mijn bankrekening staat, vind ik fijn.’

‘Ik was helemaal niet nieuwsgierig.’ Ze keek hoe Mathilde een hap nam en het etiket van haar bierflesje peuterde. Ooit waren Mathilde en zij onafhankelijk van elkaar lid geworden van een studentenvereniging. Toen ze tijdens het ontgroeningsweekend in rijtjes moesten staan en een Latijns lied uit hun hoofd moesten leren terwijl ze glazen bier over zich heen gegoten kregen, waren ze allebei afgehaakt. Met plakkerig haar hadden ze bij de bushalte in Biddinghuizen staan wachten op de bus. Ze waren allebei blij dat ze niet de enige waren

met een T-shirt met de tekst IK ZUIP DUS IK BEN erop. In Amsterdam aangekomen waren ze vriendinnen en toen Lizzy's huisgenoot vertrok, had Mathilde haar kamer overgenomen.

'Deze hebben we nog niet!' Mathilde hield het bieretiket omhoog maar werd ineens afgeleid. Vol ongeloof staarde ze naar de man naast Lizzy. 'Heb jij nu serieus nummertje 73 genomen?'

'Ja, hoezo?' Zijn stem klonk een tikkeltje hees. Het had iets ruigs, iets cowboyachtigs.

'Zie je dat Liz? Hij heeft nummer 73.'

'Ik zie het en ik ruik het.' Ze keek niet opzij.

'Wat is er mis mee?'

Lizzy voelde dat hij naar haar bleef kijken. Stug bleef ze voor zich kijken.

'Wij vragen ons altijd af wie het lef heeft om nummer 73 te nemen.' Mathilde klonk alsof ze zwaar onder de indruk was.

'Ik dus. Hapje?'

'Nee, sorry.' Mathilde schudde fanatiek haar hoofd. 'Daar ben ik echt te normaal voor.'

'Normaal?' Hij lachte. 'Jij weet dat dit nummer 73 is! Dat is niet normaal hoor, op een menukaart waar minstens tachtig gerechten op staan.'

Lizzy probeerde zo onopvallend mogelijk haar buurman te bestuderen.

'Wil jij een hapje proberen? Of ben je ook normaal?' De jongen draaide zich een halve slag en keek Lizzy recht aan.

Heel even kon ze niets anders dan terug staren. Alleen in een tekenfilm van Disney hadden mensen zulke groene ogen. 'Ehm.' Zijn knie raakte haar been. Ze probeerde haar been opzij te bewegen, maar de tafelpoot zat in de weg. 'Zou je je ogen willen weghalen?'

‘Wat?’

‘Je knie, bedoelde ik.’

‘O sorry, ik had het niet door.’ Hij glimlachte.

Hij had het niet door?

‘Wat denk je ervan?’ Hij hield zijn lepel omhoog.

Lizzy keek naar het krokante, bruin gerimpelde hapje dat voor haar mond zweefde. ‘Nee, dank je. Zijderups eten staat niet op mijn lijst van dingen die ik nog moet doen voordat ik doodga.’ Ze keek een ogenblik naar zijn dikke, warrige haar. Het zag eruit alsof hij er regelmatig met zijn handen doorheen ging.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze zitten boordevol eiwitten.’

Vol afschuw keek Lizzy hoe hij de lepel in zijn mond stak en begon te kauwen. ‘Eet je dit vaker?’

‘Voor het eerst.’ Hij nam een flinke slok bier zonder haar blik los te laten.

Ze negeerde haar op hol geslagen hart. ‘Je spoelt het weg met bier. Je speelt vals. Je moet het goed door je mond laten gaan en de smaak tot je nemen.’

‘De smaak tot me nemen?’ Hij bestudeerde haar gezicht en hield zichtbaar zijn lachen in. ‘Hoe kan dat nou als er iemand naast me zit die mij aankijkt met een blik vol walging?’

‘Ik zal je niet meer aankijken. Ik kijk weer voor me. Veel plezier met de rest van je maaltijd.’ Lizzy keek nadrukkelijk de andere kant op.

‘Dank je. Mijn eetlust is inmiddels verdwenen.’

‘Waarom bestel je dan ook zoiets?’ Ze draaide zich weer naar hem toe. Haar eigen eetlust leek ineens ook verdwenen.

‘Omdat ik hier al vier jaar kom, en iedere keer zie ik het op de menukaart staan en denk ik: hoe zou dat smaken?’

‘En?’

‘De volgende vier jaar dat ik hier eet, denk ik: die zijderups

neem ik niet, want die is echt ontzettend smerig!

Mathilde proestte het uit van het lachen. 'Betaal jij onze maaltijd als we een hap nemen?'

'Ja hoor, dan kan je voor het geld dat je hebt uitgespaard misschien eens een bh kopen van een degelijk merk.'

'Nou ja! Je hebt ons afgeluisterd!' Lizzy's blik gleed naar de plek in zijn hals waar zijn huid bedekt werd door zijn trui. Ze vroeg zich af hoe hij er zonder uitzag. Het was inderdaad lang geleden dat ze seks had gehad.

'Natuurlijk zit ik jullie af te luisteren. Wat doe je anders als je alleen in een restaurant zit en er twee vrouwen bijna bij je op schoot zitten te praten?'

'Als wij twee mannen waren geweest had je niet geluisterd?' Mathilde at opgewekt haar bord leeg.

'Dan was ik waarschijnlijk aangehaakt in hun gesprek. Dat is bij jullie een stuk moeilijker. Ik draag zelf geen bh's en ik weet al helemaal niet hoe het is om weinig seks te hebben.' Hij knipoogde naar Lizzy.

Lizzy kromp ineen. 'Dus toen ging je maar iets heel raars bestellen om aandacht te trekken.'

'En jullie dachten waarschijnlijk dat ik jullie aan het versieren was. Wat totaal niet het geval was.'

'Zeg je nu ook nog dat wij geen versiermateriaal zijn?' Lizzy keek hem verontwaardigd aan.

'Ik weet niet...'

Lizzy had ineens genoeg van het vreemde gesprek. Ze richtte zich nadrukkelijk tot Mathilde. 'Zullen we de rekening vragen?'

Buiten voor de Thaise snackbar gaf Mathilde haar een kus op haar wang. 'Trouwens, ik ga niet met je mee naar huis. Ik heb een afspraakje.'

‘Echt? Met wie?’

‘Met iemand die ik online heb ontmoet. Niet het vermelden waard.’ Ze haalde een blikje lippenbalsem uit haar tas en wreef wat op haar lippen. ‘Waarschijnlijk is het niets, maar je weet maar nooit. Zijn foto geeft hem het voordeel van de twijfel.’ Ze drukte haar lippen een paar keer op elkaar om het spul te verdelen. ‘Beslist niet zo aantrekkelijk als die verrukkelijke groene ogen daarbinnen.’

‘Ja, jammer dat hij zo zelfingenomen was.’

‘Dat viel best mee. Je werd gewoon ontzettend ongemakkelijk van hem.’

‘Nou ja!’

‘Kun je je ógen even weghalen?’ Mathilde knipperde overdreven met haar wimpers.

‘Ha ha ha.’ Lizzy deed net of ze schokschouderde van het lachen.

‘Kom op Liz, ontspan! Het is toch leuk dat iemand je eens wat doet?’

‘Fantastisch leuk.’

Mathilde moest lachen. ‘God, wat ben je toch een control-freak.’ Ze trok haar lippen zo ver mogelijk op. ‘Zait ur iegs ussen mijn tsanden?’

Lizzy schudde haar hoofd.

‘Je had zijn nummer moeten vragen.’

‘Dat gunde ik hem niet, maar ja, ik moet toegeven dat hij zeldzaam knap was. Hij deed me denken aan die prins van *De kleine zeemeermin*. Met die groene ogen en dat pikzwarte haar. Weet je wie ik bedoel?’

Mathilde antwoordde niet.

‘Nou? Hij was toch ongewoon knap. Je kent die prins toch wel over wie ik het heb?’ Ze klakte geërgerd met haar tong. ‘Laat ook maar, waarom kijk je ineens zo moeilijk?’

Lizzy volgde Mathildes blik en keek opzij naar de lange man die ineens naast haar bleek te staan. Abrupt verschoot ze van kleur.

‘Veel plezier nog, dames.’

Gelukkig, hij klonk kalm. Hij had haar eerdere relaas vast niet gehoord.

‘Vooral jij, Ariël.’ Hij grijnsde, draaide zich om en liep weg.

2

Natgeregend fietste Lizzy het kleine industrieterrein net buiten Amsterdam op. Haar panty voelde klam om haar benen en waarschijnlijk zat haar mascara inmiddels voorbij haar neus. Ze vertikte het om zo'n oncharmant regenpak te kopen. Dat zou haar vrouwvandewereldgevoel, dat ze kreeg als ze in een net jurkje door een drukke ochtendspits naar haar werk reed, verpesten.

Bij een groot grijs gebouw met geblindeerde ramen remde ze af. Op haar eerste werkdag had ze zich verbaasd over die ramen. Je kon van binnenuit nooit met zekerheid zeggen wat voor weer het was. De kleuren buiten leken altijd hetzelfde. Haar collega's vonden het praktisch. De luxaflex hoefde zelden dicht. Ze parkeerde haar fiets onder het groene bord met HOENDERS PUBLISHING naast de ingang. Hier stopte haar vrouwvandewereldgevoel abrupt. Eenmaal door de schuifdeuren wierp ze een blik op de grote kunststof klok in de gang.

'Lizzy!' Jos zwaaide uitbundig van achter de receptie.

'Joehoe!' Bij het zien van de wijzers versnelde ze haar pas en op een drafje begaf ze zich in de richting van de lift.

'Ze zijn net begonnen.' Toen ze vlak bij hem was riep hij erachteraan: 'Jeetje, stop! Je ziet eruit alsof je hebt geworsteld met iets nats en harigs...'

Lizzy stond abrupt stil.

‘Wil je een *wipe*?’

‘Sorry?’

‘Een lotiondoekje. Kom hier.’ Lizzy deed een stap in Jos’ richting en boog zich over de balie zodat hij erbij kon. ‘Als je zo naar binnen gaat schrikt iedereen! Het lijkt wel of je rechtstreeks uit *The Boneyard* komt.’ Met ferme streken poetste hij haar gezicht.

‘O.’ Geen idee wat dat was, maar ze had geen tijd voor een lang verhaal.

‘Dat is een ontzettend slechte horrorfilm. Het is dat Robert ervan houdt... ik ben tijdens het kijken tot twee keer toe naar de badkamer gerend...’

‘Dat meen je!’ Lizzy was alweer op weg naar de lift.

‘Kom je me straks vertellen hoe je weekend was?’

‘Doe ik!’ Ze haalde de clip uit haar opgestoken haar en schudde het los over haar schouders terwijl ze herhaaldelijk op de liftknop drukte. Gatver, ze voelde haar panty soppen in haar schoenen. Ongeduldig drukte ze voor de laatste keer op het knopje. Alle lampjes bleven gedoofd.

Met haar schouder duwde ze de zware deur naast de lift open. Eenmaal in het trappenhuis rende ze met twee treden tegelijk de stalen trap op naar de derde verdieping.

Licht hijgend liep ze onder het bord *MAN VAN NU* door de lege redactie op. Vlak voor de deur van de vergaderruimte bleef ze even staan om haar vochtig geworden jurkje glad te strijken. In de kamer rook het naar natte hond. Met een verontschuldigende blik schoof ze geruisloos aan bij de andere redactieleden.

Martin, de hoofdredacteur, ging ongestoord verder met het verhaal dat hij aan het vertellen was. ‘Ik hoop dat jullie allemaal de uitkomsten van het lezersonderzoek hebben doorge-

lezen. Ik zat eraan te denken om misdaad een prominenter plek te geven in de komende nummers. We gaan nog brainstormen. In de tussentijd raad ik jullie aan er alvast over na te denken. Of heeft er al iemand een idee?’ Hij keek met opgetrokken wenkbrauwen de kring rond.

De redactieleden gaven geen teken van leven. Zo zachtjes mogelijk haalde Lizzy het mapje met de verkoopcijfers en haar notitieblok uit de natgerende tas bij haar voeten.

‘Er is nog iets wat ik graag met jullie wil bespreken...’ Martin draaide met een zwarte marker een grote cirkel op het papier voor hem.

Lizzy had spijt dat ze niet eerst koffie had gehaald.

‘Wil jij eerst nog wat kwijt over de verkoopcijfers, Lizzy?’ Martin keek haar vragend aan.

Lizzy wilde net weer onder tafel duiken voor een pen. ‘Ehm, ik had ze iedereen vrijdagmiddag gestuurd, toch? Er is een licht dalende lijn...’

‘Precies!’ viel Martin haar in de rede. Hij wees met beide vingers in haar richting. ‘Nu is de vraag hoe we daar iets aan kunnen doen. Heeft iemand daar misschien ideeën over?’ Hij keek snel de tafel rond. Voordat iemand zijn mond open kon doen ging hij verder. ‘Luister goed, ik heb een plan. We hebben het er al lang over dat we meer aan branding moeten doen.’ Met twee handen roffelde hij op tafel. ‘Een beurs! De Libelle Zomerweek, maar dan voor mannen!’ Verwachtingsvol keek hij de tafel rond. Zijn blik bleef hangen bij Lizzy.

Die blik vertelde haar dat zij degene was die dit evenement ging organiseren.

‘Weten jullie wel hoeveel vrouwen er in dat drassige weiland in Almere rondmarcheren ieder jaar? Er werd vroeger zelfs een treinstation voor aangelegd. Een tréin-sta-tion!’ Hij liet een stilte vallen om de volledige betekenis van zijn woor-

den tot iedereen door te laten dringen. ‘We gieten het gewoon in een *Man van Nu*-jasje. We delen geen wc-papier uit, maar bier. We geven geen workshops onderzetteren maken, maar shooters maken of kruisboogschieten of hoe je het een vrouw naar de zin maakt.’ Martin zwaaide met zijn stevige armen door de lucht. ‘Het wordt een levendige ontmoeting met ons blad!’

Lizzy rook een vleugje van de zoete lotiongeur die het doekje van Jos, de receptionist, op haar huid had achtergelaten. Best lekker. De inhoud van Jos’ tas was beslist beter dan die van haar.

‘Lizzy, als jij dit idee nu eens wat verder uitwerkt? Dit valt zeker onder het kopje marketing!’

Vanuit haar ooghoeken zag ze de andere redactieleden opgelucht ademhalen. Ze bleef zitten terwijl iedereen zijn spullen bij elkaar raapte en opstond, en liet de woorden van Martin nog eens op zich inwerken. Ze ging een mannenbeurs organiseren met workshops waarin mannen konden leren hoe ze het een vrouw naar de zin moesten maken. Ze had echt een droombaan.

‘Heb je dat huis op de Singel gezien van twee punt acht?’ Jos sprayde allesreiniger over de receptiebalie en begon het met roterende bewegingen uit te wrijven.

‘Met die ingewikkelde buxusfiguren in de achtertuin?’ Lizzy leunde tegen de balie. ‘Die schilderijtjes in de wc waren een beetje vreemd.’

‘Zo goed heb ik niet gekeken.’

‘Ik wel. Ik heb zo ver mogelijk ingezoomd. Het zegt iets over mensen, schilderijtjes op de wc. Ze vinden ze niet mooi genoeg om in de woonkamer te hangen, maar ze hebben wel het gevoel dat ze ze moeten ophangen.’

‘Bij mij op de wc hangt een aquarel van onze tuin.’

‘Echt?’

‘Ja, die heeft Roberts moeder gemaakt. De meeste mensen zien er een cavia in.’

‘Dat bedoel ik dus. Je durft het niet niet op te hangen, dus eindigt het in de wc. Het zegt alles over wat bewoners niet mooi vinden. Die mensen hadden fruitschilderijtjes van stof aan de muur.’

Jos poetste het tabletscherm voor hem op. ‘Ik vind al die nieuwbouwprojecten in de binnenstad maar niets.’

‘Die krijg ik niet, want ik selecteer alleen huizen die gebouwd zijn voor 1906 met een oppervlakte van minstens driehonderd vierkante meter. Anders kom ik helemaal niet meer aan mijn werk toe.’

Jos keek langs Lizzy omhoog en siste: ‘Martin gesignaleerd.’

Lizzy zuchtte. ‘Het is tijd dat ik eens wat ga doen.’

‘Nou, ksst, dan.’ Jos maakte wegjaagbewegingen met zijn doekje. ‘Ik moet de post rondbrengen, dus ik zie je zo.’

Na een minimum aan werk verzet te hebben keek Lizzy in haar middagpauze bij Rita’s Corner uit het raam, dat best een keer gelapt mocht worden, en dacht aan de mannenbeurs. Ze moest een plan schrijven, eventuele partners benaderen, activiteiten bedenken, een locatie regelen...

Buiten zag ze Mathilde aankomen, die in de buurt een afspraak had gehad en met wie ze samen zou lunchen. Ze stapte van haar fiets en zette hem met een kettingslot aan die van Lizzy vast. Daarna zwaaide ze opgetogen, alsof ze elkaar in geen maanden hadden gezien.

‘Hij heet dus Rob en hij schrijft heel leuke e-mails. Kort maar krachtig,’ viel Mathilde met de deur in huis terwijl ze haar jasje uittrok en over de stoel hing.

‘Die van zaterdag?’

‘Nee, dat was niets.’

‘O. Wat voor werk doet hij?’

‘Hij is automonteur!’ Mathilde plofte neer op de stoel tegenover haar. ‘Dat is toch sexy? Een man die onder een auto vandaan komt in zo’n blauwe overall... liggend op zo’n plank met wieltjes eronder... zwarte veges op zijn gezicht...’ Mathilde staarde dromerig langs Lizzy heen.

‘Verwacht niet te veel, voordat je hem hebt ontmoet. Misschien heeft hij wel een rare motoriek of ruikt hij naar natte handdoeken die te lang in de wasmachine hebben gezeten.’

‘Nou ja!’

‘Wist je dat je iemand uitzoekt aan de hand van zijn geur? Je ruikt wie er voor geschikt nageslacht kan zorgen bij jou.’ Lizzy pakte het houten blokje waar de menukaart in stond van tafel.

‘Lekker romantisch. We hebben een klik, we hebben heel leuk mailcontact. Dat zegt toch genoeg?’

‘Ik weet het niet. Wist je dat je geheugen een rol speelt bij je partnerkeuze? Als je een wilde eend op laat groeien bij een wit vrouwtje, ontwikkelt hij later een voorkeur voor witte vrouwtjes. Zo werkt dat ook bij mensen. Dus als hij op je vader lijkt of op je zwemleraar met wie je een goede band had...’

‘Nee, gelukkig niet, zeg! Je lijkt wel een robot met al die weetjes. Het is een leuke vent en ik heb er een goed gevoel over. Ik wil het niet analyseren. Ik wil hem ontmoeten en ik wil een broodje bal.’ Mathilde likte verlekkerd met haar tong langs haar lippen.

‘Ik ook.’ Lizzy zette de kaart terug naast het verkleurde kerststukje op tafel. ‘Houd er wel rekening mee dat je teleurgesteld kan worden. Je hebt vaker gedacht dat –’

‘Ik weet precies wat je gaat zeggen,’ onderbrak Mathilde

haar. ‘Laat mij gewoon lekker in mijn droomwereld. Ik creëer er tenminste een voor mezelf!’

Lizzy boog wat dichter naar haar toe. ‘Wat bedoel je daar precies mee?’

‘Ik onderneem tenminste actie. Jij zit gewoon te wachten tot je de ware op een presenteerblaadje krijgt aangeboden...’ Mathilde haalde haar schouders op. ‘Ach, dat moet je zelf weten, natuurlijk. Fijn hè? Dat het nooit druk is bij Rita’s? Zelfs rond lunchtijd zijn er nog heel veel tafeltjes vrij.’

Lizzy keek naar de stoffige vetplanten in de vensterbank en de verkleurde kerstboomslinger voor het raam, en dacht na over Mathildes woorden. Was het zo vreemd dat ze niet wilde internetdaten? Ze geloofde er gewoon niet in. Ze wilde iemand zien en ruiken.

‘Terwijl dit toch echt een A-locatie is, zo dicht bij het bedrijventerrein.’

‘Maar het is hier niet echt heel fris of zo. En Rita valt ook echt ronduit onvriendelijk te noemen.’ Ze zou zich natuurlijk wel een beetje kunnen oriënteren door wat datingsites te bezoeken. Eigenlijk had ze indirect al heel wat sites bezocht door met Mathilde mee te kijken.

‘Dat vind ik wel fijn. Ze is gewoon lekker zichzelf. En ik ben altijd weer benieuwd wat ze aanheeft. Ze heeft zo’n authentiek eigen stijl.’ Mathilde wreef in haar handen.

‘Ik krijg altijd het gevoel dat ze net iets heel ergs heeft meegemaakt, maar ik zie haar maandelijks, en het kan toch niet zo zijn dat haar kat iedere maand wordt overreden.’

‘Dat weet je niet.’ Mathilde schudde haar hoofd. ‘Misschien woont ze wel in zo’n akelige flat naast de A10.’

‘Mmm, ze zou vaker wat moeten lezen in die moppenscheurkalender boven het aanrecht.’

‘Nou, die is uit 2019. Ik denk dat alle pagina’s inmiddels aan

elkaar gekleefd zitten door het frituurvet.' Mathilde staarde naar Rita's naderende skaileren broek, de brede, met strasstenen bewerkte riem en de drukke top die ze erop droeg.

'Wat mag het zijn?' Rita hield stil bij hun tafeltje en keek ongeïnteresseerd uit het raam.

'Twee verse jus en twee broodjes bal.'

'Met saus?'

'Graag.' Lizzy keek vragend naar Mathilde.

'Voor mij niet. Ik heb gisteren voor de spiegel gestaan in een renbroek.'

Ze keken hoe Rita terug naar de bar slofte.

'Ik vind het zo fijn dat ze niet met de tijd meegaat. Dat er nog een plek is in Amsterdam waar ze geen verse gemberthee hebben en geen carpaccio van gele biet en allemaal andere gezonde dingen waar je een goed gevoel van krijgt, maar die je totaal niet bevredigen. Soms wil ik me gewoon volvreten met een broodje bal en het gevoel hebben dat ik er weer tegenaan kan. Ik ga toch saus nemen.' Mathilde stond beslist op en liep naar de bamboe toonbank om het te bestellen.

'Niemand ziet er gezellig uit in een renbroek,' zei Lizzy toen Mathilde weer aanschoof.

'Nou...'

'Oké.' Lizzy wreef in haar handen. 'We gaan ons nu de eerste vijf voorbijgangers voorstellen in een renbroek. Kijk, die kleine mevrouw met die grote shopper. Stel je haar eens voor in een legging.'

'Die mevrouw is honderd! Die hoeft ook echt niet meer in een renbroek, zij is blij als er eindelijk een keer een eind aan haar leven komt.'

'Of die man die achter haar loopt, met die sigaar.'

'Die ga ik me echt niet voorstellen in een strakke broek. Dan bederf ik mijn eetlust.'

‘Zie je nou wel? Het staat niemand, zo’n broek. Het is eerder abnormaal als hij je wel staat. Dus stop ermee je daar druk om te maken,’ zei Lizzy vrolijk.

‘Ik snap je punt.’

Rita kwam aanlopen en zette twee blikjes Fanta met een rietje op tafel. Mathilde zette het vaasje met de plastic bloemen en de kerstbal op de vensterbank.

‘We hadden toch verse jus besteld?’ fluisterde Lizzy terwijl ze Rita nakeek.

‘Ja, maar dat zal wel op zijn.’

‘Of te veel werk.’

Mathilde trok haar neus op. ‘Over werk gesproken, wat ben je precies aan het doen? Ben je schaars geklede vrouwen aan het scannen voor de nieuwe *Man van Nu*-kalender?’

Lizzy trok het A4-blok dat ze had meegenomen uit haar tas. ‘O! Dat vergat ik je te vertellen: ik moet een beurs organiseren en dit is een brainstormlunch. Ik betaal, maar dan moet je wel even meedenken.’

Met een plastic bekertje koffie liep Lizzy na de lunch terug naar haar werkplek. Het was een hoekje op de redactie, tussen een muur en het kopieerapparaat. Er paste eigenlijk geen bureau, maar nadat Jos er een stuk van had afgezaagd wel. Het voordeel van haar plek was dat ze afgezonderd zat van de rest, dus niet de hele dag noodgedwongen gesprekken hoefde te voeren als: ‘Lizzy, weet jij eigenlijk wat de duurste voetbaltransfer ooit was? Nee? Dat was die van Neymar in 2017, die werd door PSG gekocht van Barcelona.’

‘Goh.’

‘Wil je weten voor hoeveel?’

‘Ehm, ja?’

‘Tweehonderdtweëntwintig miljoen.’

‘Zo, nou!’

Bovendien was ze een koukleum en straalde het kopieerapparaat veel warmte uit. Het nadeel was dat het ding hijgde als een molenpaard. En dat het op de onverwachtste momenten ineens in werking trad en ze zich dan doodschrok.

Lizzy werkte de aantekeningen uit die ze net tijdens de lunch met Mathilde had gemaakt en belde daarna met een klant die een actiefilm wilde promoten. Toen ze ophing kwam Jos aanlopen. Hij pakte het plastic bekertje van haar bureau en verruilde het voor een porseleinen kopje, waaruit een heerlijke espressogeur kwam. Ze pakte het kopje op en rook eraan. ‘Jos, weet jij zeker dat je homo bent?’

‘Helaas voor jou wel. Of wilde je me niet ten huwelijk vragen?’

‘Ik hing inderdaad net op, zodat ik je een aanzoek kon doen.’

‘Meis, jouw prins komt vanzelf.’

‘Vast.’ Lizzy glimlachte mismoedig. ‘Ooit.’

‘Weet je wat het is met die prins van jou?’ Hij schoof haar toetsenbord opzij en ging ernaast op haar bureau zitten.

‘Nou?’

Hij keek haar samenzweerderig aan. ‘Die zit niet op een paard, maar op een schildpad, daarom duurt het gewoon iets langer voordat hij bij je is.’

‘Mmm, ik hou niet van trage mannen.’ Lizzy nam een slok van de koffie. ‘Dit weekend was er een man.’

‘Niet!’

‘Ken jij die prins uit *De kleine zeemeermin*?’

‘Nee, maar het klinkt nu al goed.’ Jos schoof een stuk dicht naar haar toe. ‘Hij had vast een hoekige kaaklijn en smalle heupen.’

‘Hij at zijderups.’

‘O, hij is lekker avontuurlijk!’ Jos knikte goedkeurend.

‘Ik zei buiten tegen Mathilde dat ik hem zo knap vond en toen stond hij ineens naast me. Hoe gênant is dat?’

‘Ach, hij had vast niets gehoord.’

‘Hij zei: “Veel plezier nog, dames. Vooral jij, Ariël.”’

‘Meis, nee!’ Zijn ogen werden groot. ‘Laat me raden: en toen vroeg hij jouw nummer.’

‘Nee. Hij liep weg.’

‘Dan had hij al iemand. Anders had hij er werk van gemaakt.’

Lizzy schoot in de lach. ‘Ja, inderdaad! Alle mannen die mij niet zien staan, hebben al iemand. Die ga ik onthouden.’